

съ свѣтли цвѣтчета клони. Подиръ нея следваха стѣпка по стѣпка, вѣрнитѣ ѝ хъртове.

Най-после тя спрѣ. Дигна полека чело и погледна великия боляръ право въ очитѣ. Модритѣ ѝ зеници засияха въ ирачевината като звезди. И той видѣ въ тѣхъ присѣдата.

Мария въздѣхна едва чуто.

— Много време, много нѣща стоятъ между насъ, Радуле . . . Миналото не може да се върне. То остана тамъ — на оная хубава поляна въ горитѣ на Орловецъ . . .

Той буйно улови рѣцетѣ ѝ. Пошѣпна горещо:

— Марио . . . Ще те попитамъ и ти трѣбва да ми отговоришъ. Азъ трѣбва да знамъ. Кажи ми. Ти ли сложн яда въ чашата му?

Мария поклати глава. Бавно издърпа рѣцетѣ си.

— Не. Не азъ. Но бѣхъ вече решила да го сторя. А то е вече все едно, че съмъ го сторила. Грѣхътъ си е грѣхъ.

Очитѣ му свѣтнаха, съ стария дълбокъ огънь.

— Ти си млада . . . Ще забравишъ. Нека минатъ дни. — настоя упорито той.

Тя се усмихна.

— Преди малко известихъ на царя, че утре ще замина въ единъ родопски мѣнастиръ. Тамъ ще се подстрижа подъ името Теофана. Тази вечеръ е последната въ която се явявамъ предъ свѣта. Сбогомъ, Радуле.

Гласътъ ѝ прозвуча съвсемъ тихо. Тя му направи знакъ съ рѣка да не я следва и изчезна безшумно въ сѣнкитѣ на звездната градина. Лека като сънъ.

Двата хърта скачаха палаво следъ нея.

Тя бѣ останала само дъщеря на Калояна и нѣмаше право за друго щастие въ свѣта.

Уханнятъ вѣтъръ носѣше на широки вълни ликуващи пѣсни, писъкъ отъ гайди и глухо думкане на тѣпани: безумноволната пѣсенъ на единъ свободенъ народъ, чиято звезда отново изгрѣваще съ чистъ и яркъкъ блѣсъкъ.